

убиваше го, безъ да се сѣди отъ правителството. Даже помня него време нѣкой си турчинъ на име малката Молла въ единъ день уби трима българи, и за тѣхъ наказание му се даде 24 часа затворъ и то въ кафе-уджая, и на утринъта се освободи пакъ да ходи изъ града да пиянствува и прави пакости на българитѣ“.

Въ Търново били затворени около 40 души по първи хора, които трѣбвало да бждатъ изклани. Наеженитѣ турци навредъ търсили скрито оржие, и въ течение на нѣколко дена градътъ опустѣлъ, а изъ кѣшитѣ се чувало само плачъ и охкане. Но поради смъртта на хаджи Параскева, или поради нѣкакъвъ другъ „късметъ“, не се случило никакво зло. Въ Одринъ пострадало семейството на хаджи Станолу, знатно между българитѣ и влиятелно предъ Високата порта. „Това семейство, бележи Селимински, наклеветено въ време на грѣцкото възстание и ненавиждано отъ турцитѣ, свършено се унищожи, като стана жертва за спасение на нашия народъ“. И другаде цѣли български семейства, издадени, загинали „било отъ турския ножъ, било като бѣжанци само съ гола душа, като изгубватъ цѣлото си движимо и недвижимо имущество“. Въ гр. Елена главатаръ на Завѣрата билъ Иванъ Кисювъ (баща на Хаджи Йорданъ Брадата), който се ползувалъ съ голѣмо влияние и който билъ отровенъ отъ войводата въ Търново. Въ заговора, благословенъ, както се вѣрвало, отъ самия търновски владика Иоаникий, били посветени доста отъ виднитѣ еленчани, нѣкои отъ които влѣзли въ армията на Ипсиланти въ Ромъния. Връзки съ заговорницитѣ въ Ромъния поддържали Никола Бобчоолу и други еленчани, първиятъ отъ които билъ опълномощенъ да иде и въ Русия, за да разбере дали руситѣ съчувствуватъ на това дѣло. Въ Елена сж били членове на комитета Стоянъ Михалевъ, баща на Иларионъ Макариополски, Хаджи Йорданъ Брадата и други видни граждани; но никой не издалъ тайната при разследване отъ пратеници на търновския паша. Подобни вести има за хетеристи въ Калоферъ и Копривщица. Въ последния градъ билъ замѣсенъ въ Завѣрата Тошо Моравеновъ, дѣдо на държавника Константинъ Стоиловъ.